

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 932/2014
04.02.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Веска Крстајића, председника већа, Биљане Синановић, Милунке Цветковић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.Н., због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. у саизвршилаштву – у вези са чланом 33. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног - адвоката А.Ј., поднетом против правноснажних решења Основног суда у Панчеву 8Кв бр.518/2014 од 27.06.2014. године и Вишег суда у Панчеву Кж1 бр.48/14 од 08.07.2014. године, у седници већа одржаној дана 04. фебруара 2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Н. - адвоката А.Ј., поднет против правноснажних решења Основног суда у Панчеву 8Кв бр.518/2014 од 27.06.2014. године и Вишег суда у Панчеву Кж1 бр.48/14 од 08.07.2014. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Панчеву 8Кв бр.518/2014 од 27.06.2014. године, према окривљеном Д.Н. је продужен притвор, који му је одређен решењем Основног суда у Панчеву 1Ки бр.1517/12 од 13.08.2013. године за још 30 дана – до 28.07.2014. године, по основу из члана 211. став 1. тачка 1. ЗКП.

Решењем Вишег суда у Панчеву Кж1 бр.48/14 од 08.07.2014. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Д.Н., изјављена против решења Основног суда у Панчеву Кв бр.518/2014 од 27.06.2014. године.

Против наведених правноснажних решења, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Д.Н. – адвокат А.Ј., због повреде одредаба члана 438. став 2. тачка 3. ЗКП и члана 439. тачка 2. ЗКП (коју погрешно означава као повреду из члана 439. став 1. тачка 2. ЗКП), са предлогом да Врховни касациони суд укине побијана решења и предмет врати Вишем суду у Панчеву на поновно одлучивање или да према окривљеном Д.Н. укине притвор и одреди да се смести у одговарајућу установу, сходно одредби члана 66. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица.

Врховни касациони суд је у седници већа размотрио списе предмета, са захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, па је нашао:

Захтев је недозвољен.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено пре свега таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и апелационим судом.

По ставу Врховног касационог суда, одредбом члана 485. став 4. ЗКП, ограничени су разлози због којих окривљени може поднети захтев за заштиту законитости, па следствено томе окривљени на основу члана 485. став 1. тачка 1. и став 4. ЗКП може, преко браниоца, поднети захтев за заштиту законитости само због повреда тог законика, прописаних у члану 74, члану 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члану 439. тачка 1) до 3) и члану 441. став 3. и 4. ЗКП-а, учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом.

У конкретном случају, бранилац окривљеног Д.Н., као један од разлога за подношење захтева за заштиту законитости, истиче повреду закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, при чему само формално означава ову повреду, због које је подношење захтева дозвољено, међутим не конкретизује у чему се ова повреда састоји, док суштински, у образложењу захтева, указује да душевна развијеност окривљеног Д.Н. одговара развијености млађег малолетног лица, због чега, према ставу браниоца, на окривљеног ваља применити одредбу члана 66. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица, а не одредбе Законика о кривичном поступку које се односе на пунолетне учиниоце кривичних дела, дакле износи и образлаже сопствени чињенични став о душевној развијености окривљеног, а која чињеница је већ била предмет утврђивања у поступку од стране судских вештака – неуропсихијатара.

Како, дакле, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости, као разлог побијања правноснажних решења само формално наводи повреду закона због које је подношење захтева дозвољено, док суштински указује на разлоге због којих у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП није дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљенима и њиховим браниоцима, као и на повреду одредаба члана 438. став 2. тачка 3. ЗКП, која сходно члану 485. став 4. ЗКП не представља разлог због којег је дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима и браниоцима окривљених, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца одбацио као недозвољен, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. у вези члана 485. став 4. ЗКП.

Са свега изложеног, донета је одлука као у изреци.

**Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.**

**Председник већа – судија
Веско Крстајић, с.р.**